

κρίας ή καρδία του άλλ' οὐδέν ἐφάνέρωσεν εἰς τὴν σύζυγόν του. Εἶχε χαρακτηῖρα ἰσχυρὸν καὶ ἐγωῖσμὸν ἀπεριόριστον. Δὲν ἤθελε νὰ φανῆ λυπούμενος καὶ ἀνεχόμενος οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν κατὰστασιν πραγμάτων, ἦν ἐδημιούργησεν ἡ ἀτασθαλία τῆς γυναικὸς του. Ἀνέμενε τὴν κατάλληλον περιστάσιν, ἦν διὰ καταλλήλου ἐνεργείας ἐσκόπει νὰ προκαλέσῃ.

Μεταβὰς εἰς τὸ ταχυδρομεῖον συνέστησεν εἰς τὸν ἀρμόδιον ὑπάλληλον νὰ κρατῆ ἐν τῷ ταχυδρομείῳ τὰς πρὸς αὐτὸν ἢ τὴν σύζυγόν του διευθυνομένας ἐπιστολάς ἐπὶ τῇ προφάσει ὅτι χάριν τῆς ἐποχῆς θὰ μετώκουν εἰς Κηφισίαν. Μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἡμερῶν μεταβὰς ἐκ νέου εἰς τὸ ταχυδρομεῖον εὔρε ἐπ' ὀνόματι τῆς συζύγου του δύο ἐπιστολάς. Μεθ' ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν ἦν εἶχε νὰ τὰς ἀποσφραγίσῃ ἀμέσως ἐκρατήθη ἐν τούτοις φοβούμενος μὴ οἱ διαβάται διαγνώσωσιν ἐπὶ τοῦ προσώπου τὴν ταραχὴν του, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ γραφεῖον του.

Αἱ ἐπιστολαί, ὡς γνωστὸν, ἦσαν ἐκ μέρους τοῦ Νίκου, ὅστις ἀφ' οὗ ἐν τῇ μιᾷ τούτων διεβεβαίωσεν τὴν Μαρίαν περὶ τῆς πρὸς αὐτὴν ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεώς του, ἐν τῇ ἑτέρᾳ τῇ ἀνήγγειλε τὴν εὐχάριστον εἰδήσιν ὅτι πάντα τὰ ἐμπόδια τῆς ἀναχωρήσεώς των ἐξωμαλύνθησαν καὶ ὅτι τῇ ἐπαύριον τὴν ἀνέμενε εἰς τὸν ὀπισθεν τῆς Ἐκθέσεως κῆπον ἵνα συζητήσωσι τὸν τρόπον.

Δάκρυ ἀφάτου πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεως κατέρρευσε τῶν ξηρῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κ. Γ. Ἀνελογίσθη τὸν παρελθόντα βίον του τὰ ὄνειρα καὶ τοὺς πόθους του, τὸ στίγμα, πρὸ πάντων ὅπερ θὰ ἐνεκολλάπτετο ἐπὶ τοῦ ἐντίμου οἰκογενειακοῦ του ὀνόματος καὶ κατέπεσεν οἰονεὶ λιπόψυχος ἐπὶ τῆς ἑδρας του.

Συνῆλθεν ἀμέσως, ἔκαμε βήματά τινα, καὶ ἐκαθέσθη πρὸ τοῦ γραφείου του. Μετὰ ὀλιγόστιγμον σκέψιν ἔγραψε τὰκούλουθα πρὸς τὴν σύζυγόν του.

«Ἡπατήθης νομίσασα ὅτι ἠδύνασο ὀπισθεν τοῦ ἐντίμου ὀνόματός μου ὀχυρομένη νὰ πραγματοποιήσῃς τοὺς παλαιούς ἔρωτας καὶ τὰ ἰδανικά σου ὄχι ἠπατήθης, ἦσο ἀναξία τοῦ ἔρωτός μου, οὐδέποτε σὲ ἠγάπησα, δὲν εἶσαι ὀγυνή. Σὲ ἀπώθῃ...»

«Ἐννοῶ τὴν ὄψιν ἀκριβῶς νὰ μὴν εὐρίσκεσαι ἐν τῇ νοικίᾳ μου, εἶσαι ἐλευθέρᾳ νὰ ἀκολουθήσῃς τὸν Νίκον σου ἢ τὸν Βασιλάκην σου ἢ ὅποιονδήποτε θέλῃς ἐκ τῶν πρώτων φίλων σου...»

Τὴν 8 μ.μ. τῆς αὐτῆς ἐκείνης ἡμέρας ὁ κ. Γ. ἦσυχος, ὡσεὶ οὐδέν εἶχε συμβῆ, καθήμενος ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Ὀρφανίδου, συνδιελέγετο μετὰ τοῦ φίλου του Κ. περὶ ποιήσεως.

Β'

Ἡ Μαρία ἀπὸ ἐγκαταλείψεως εἰς ἐγκατάλειψιν μεταπίπτουσα, ἠναγκάσθη νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰς μουσικὰς γνώ-

σεις τῆς, ἄδουσα ὡς κοινὴ αἰοιδός, ἐν καφενεῖῳ ἐπαρχιακῆς τινος πόλεως.

N. Θ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

ΕΝ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΒΕΡΟΛΙΝΩ

ἱστορικὸν Γερμανικὸν ἐπεισόδιον.

(Συνέχεια ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ).

— Δὲν μοὶ δίδετε νέας εἰδήσεις, εἶπε. Γνωρίζω ὅτι ὁ ἀδελφός μου μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ εἶνε ἐν Βερολίῳ. Ὁ κύριος Πλατὼ θέλει ν' ἀναλάβῃ τὴν μεταξὺ ἡμῶν συμφιλίωσιν, ἥτις καὶ θὰ πραγματοποιηθῇ· δὲν ἀπαιτοῦνται δὲ πλείονα μέσα, προσέθηκεν ὑπερηφάνως, διότι ἡ σωτηρία αὐτοῦ ἐφαίνετο ἤδη αὐτῷ βεβαία καὶ ἦτο ἀρκετὸν αὐτῷ νὰ δυνηθῇ ν' ἀνταποδώσῃ κάποιαν περιφρόνησιν πρὸς τὸν Κάτς.

— Ἄ! ἀπήντησε κακεντρεχῶς ὁ Κάτς, συγχωρήσατε μόνον, κύριε ταγματάρχα, ὅτι ὀφείλω ν' ἀνακατωθῶ εἰς τὴν ὑπόθεσιν... ἦς βεβαίως θὰ ἔμενον μακράν, ἐὰν τὸ χαρτίον ἐκεῖνο δὲν εὐρίσκε τὴν ὁδὸν πρὸς Ἐκείνον... ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ Ὀποίου ἔγκειται ἡ κρίσις περὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου καὶ τῶν ἠθῶν τῶν κυρίων ἀξιωματικῶν (τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις πλείστον ἐτόνισε· μετὰ τοῦτο δὲ φορέσας τὸν πλόν του). Τὸ ἔργον μου ἐνταῦθα ἐτελείωσε, προσέθηκε, καὶ ὀφείλω νὰ σὰς ἀποχαιρετήσω.

Ἐστάθη. Ὁ Κάτς ἐγνώριζε κάλλιστα τὴν θέσιν του. Ἐλαβε λίαν ὑψηλὴν θέσιν καὶ ἦτο ὁ ἐπίδοχος ὑπουργὸς τῆς δικαιοσύνης, ἔπρεπε δὲ νὰ θεωρῆται τιμητικόν, ἐὰν ὁ Κάτς ἀνεμιγνύετο προσωπικῶς εἰς τὰς δικαστικὰς οἰουδήποτε ὑποθέσεις, καὶ ἐπειδὴ οὗτος ἐγνώριζε τὴν περιφρονητικὴν, σχεδὸν ἐχθρικὴν διάθεσιν, ἦν τὸ σῶμα τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Βερολίνου ἔτρεφε κατ' αὐτοῦ, ἡ ἐπίσκεψις αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐξόχως αὐστηρὸν τὰ ἦθη Ναϊνδόρφ μόνον τὸν σκοπὸν εἶχε, νὰ ταπεινώσῃ τὸν ταγματάρχην μανθάνοντα ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἔκειτο ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ Κάτς, καὶ νὰ μάθῃ οὗτος, πῶς ὁ ταγματάρχης ἤθελε δεχθῆ τὰς προσωπικὰς αὐτοῦ ὑπηρεσίας, ἃς κατὰ τὸ φαινόμενον τῷ προσέφερον.

— Δύναμαι νὰ σὰς διαβεβαιώσω, κύριε ταγματάρχα, εἶπεν, ὅτι δὲν προσφέρω εἰς οἰονδήποτε τοιαύτην ἐκδούλευσιν, τοιαύτας νοθεσίας δὲν ἤκουσαν πολλοὶ παρ' ἐμοῦ.

— Κάλλιστα! ἀλλ' ἔρχεσθε, κατὰ τὴν ἰδίαν σὰς ὁμολογίαν, ἐντολῇ τῆς Α. Μ. ἀντεῖπεν ὑπερηφάνως ὁ Ναϊνδόρφ.

— Ἀναμφιβόλως, ἀπήντησεν ὀργίλως ὁ Κάτς, ἀναμφιβόλως... Ἄλλ' ἡ Α. Μ. δὲν μοὶ ὄρισε χρόνον ἐνεργείας. Καὶ ἐὰν ὄντως ἤμην ὁ ὠμὸς Κάτς, ὡς ὑμεῖς, κύριε, μὲ

ἀποκαλείτε, ἡδυνάμην νὰ περιμείνω. . . ὁ χρόνος θὰ παρήρηγο ταχέως. . . καὶ τὸ συνάλλαγμα ἐκηρύσσετο ληξιπρόθεσμον.

— Ἐὰν ὁ Πόσσε δὲν ἐπλήρωνεν αὐτό . . . θὰ ἐθοροβούμην κάπως. . .

Πικρὸς γέλωτος τοῦ Κᾶτς διέκοψε τὸν λόγον τοῦ ταγματάρχου.

— Ματαίᾳ ἐλπίς, εἶπεν.

— Πλὴν ἡ συγκατάθεσις τοῦ ἀδελφοῦ μου εἶνε βεβαία. . . ὡς καὶ ἡ ἰδική μου. Οὕτω πᾶς κίνδυνος ἀποσοβεῖται, ἀναλαμβάνω παρὰ τῷ Γιοέλ τὰς πιστώσεις μου καὶ πληρώνω τὴν συναλλαγματικὴν.

Διασκεδάσας δὲ ταχέως πᾶσαν περὶ τούτου μέριμναν ὁ ταγματάρχης Ναϊνδόρφ, ἐδήλου δι' ὄλων τῶν κινήσεων αὐτοῦ ὅτι: ζωηρῶς ἐπεθύμει τὸ τέλος τῆς συνδιαλέξεως ταύτης. Ὁ Κᾶτς ἐν τούτοις ἀφήκεν αὐθις γέλωτα παρατεταμένον.

— Ἐὶ ἐὰν ἐγνώριζον ὅτι τοσοῦτον ταχέως ἡδύνασθε νὰ ἐξομαλύνετε τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, δὲν θὰ ἐξηρχόμην ἀληθῶς ταύτη τῇ ἐσπέρᾳ. . . ἢ τοῦλάχιστον δὲν ἤθελον ἀποπέμψει τὴν ἀμαξίαν μου. . . τονίσας δὲ ἰσχυρῶς τὰς λέξεις ταύτας ἐξηκολούθησεν. . . ἐν τούτοις δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ἐνοχλήσω ἐπὶ πλέον, ζητῶ δὲ συγγνώμην ὅτι διετάραξα τὴν ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ ὑμῶν διασκεδάσιν σας καὶ σὰς ἐστέρησα τῶν φίλων σας. . . διερχόμενος τὸν κήπον, εἶδον διὰ τῶν παραθύρων τῆς αἰθούσης πλήρες τὸ δεῖπνον, καὶ ὤφειλον ἀληθῶς νὰ μὴ σὰς ταράξω.

Ταῦτα λέγων ὁ Κᾶτς ἤλπιδεν ὅτι ὁ ταγματάρχης ἤθελε καλέσει αὐτὸν νὰ μετᾶσχη τοῦ δεῖπνου. . . πλὴν ἠπατήθη. Ἐσφιγξε τὰς πυγμὰς του ἐντὸς τῶν θυλακίων τοῦ ἐπενδύτου του καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν λέγων:

— Καλὴν ἐντάμωσιν, κύριε ταγματάρχα.

— Ὁ Ναϊνδόρφ χωρὶς οὐδόλως ν' ἀπαντήσῃ, ἐκάλεσεν ἓνα τῶν ὑπηρετῶν του καὶ εἰπὼν αὐτῷ.

— Φέξατε εἰς τὸν κύριον μέχρι τῆς ἀμάξης του.

Διηυθύνθη πρὸς τοὺς φίλους του. Ὁ Κᾶτς ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τοῦ ὑπηρετοῦ φέροντος φανὸν διῆλθε τὸν κήπον καὶ μακρῶδες ἐντὸς τῆς αἰθούσης ῥίψας βλέμμα ἐμονολόγη.

— Περίμενε! περίμενε! ἀγέρωχε νεανία! Θὰ προσπαθήσω νὰ σὲ ἀνταμείψω διὰ τὴν ἀλαζονεῖαν ταύτην. . . Ὁ Πλαττώβ πολὺ ταχέως ἐσκέφθη περὶ συνδιαλλαγῆς. . . Ἄ! ἂν ἡδυνάμην νὰ φέρω μυριάς δυσχερείας. . . Δὲν μὲ κρίνεις ἀξιὸν νὰ παρακαθῆσω εἰς τὴν τράπεζάν σου! οὔτε μίαν συνήθη φιλοφροσύνην! Ὑψώσας πάλιν τὴν κεφαλὴν ἅμα ὁ κίνδυνος παρήλθεν! . . . Θὰ ἴδωμεν ἐν τούτοις τί θὰ εἴπῃ ὁ θερμὸς μας Δανὸς συνταγματάρχης.

Εἰς τὴν ἄκραν τοῦ κήπου εὔρε τὸ ὄχημά του, καὶ ἀνέβη παράφορος ἐπ' αὐτοῦ ὕπερ ἤρξατο κυλιόμενος πρὸς τὴν πόλιν.

Ἄμα τοῦ ταγματάρχου εἰσελθόντος εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ δεῖπνου, πάντες μιᾷ φωνῇ ἠρώτων αὐτὸν μάτην προσπαθοῦντα νὰ κρατήσῃ τῆς ταραχῆς του.

— Τί συμβαίνει; ἀπευκτέον τι; Ὁ Κᾶτς εἶνε πάντοτε ἄγγελος δυστυχίας.

— Ἀπολύτως τίποτε, ἀπήντησεν ὁ ταγματάρχης γελῶν, ὑποθέσεις τοῦ συντάγματος. Ὁ Κᾶτς εἶνε τρελλός, δὲν βασανίζει ὁ δαίμων τῆς ἀλαζονείας. Ἦλθε προσωπικῶς νὰ μοὶ ἀνακοινώσῃ ταύτας ἐλπίζων—εἶνε ὄντως γελοῖον—ἐλπίζων νὰ τύχῃ τῆς τιμῆς νὰ παρακαθῆσῃ εἰς τὸ δεῖπνον μας. Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶχον διαθέσιν νὰ παράσχω αὐτῷ τοιαύτην τιμὴν.

— Πολὺ ὀρθά! ἀνέκραξεν ὁ Σταμ κτυπῶν τὴν πυγμὴν του ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Ἐὰν δὲν πρόκειται περὶ οὐδενὸς ἄλλου. . . δυνατόν νὰ ἐπραξῆς καλῶς, εἶπεν ὁ Ράτ, σύννοος γενόμενος· ἄλλως·

— Πῶς;

— Ἐφέρθης λίαν ἀνοήτως.

Οἱ ἀξιωματικοὶ διηύθυνον ἀμήχανον ἐπὶ τοῦ ταγματάρχου τῶν βλέμμα.

— Μπα! ἀπήντησεν οὗτος δὲν εἶναι ἀκριβῶς τίποτε. Ὁ Κᾶτς θὰ ἴδῃ ὅτι δεικνύομεν εἰς αὐτὸν τοὺς ὀδόντας. Ἐρρέτω ἡ ταραχή. . . Πίωμεν μίαν φιάλην ἔτι.

Ἡ εὐθυμία ἐπανήλθεν, ἀργὰ δὲ λίαν οἱ φίλοι ἀπεχωρίσθησαν ἀλλήλων. Μόνη μείνασα ἡ Θηρεσία Ναϊνδόρφ μετὰ τοῦ συζύγου της, ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν ἰστάμενον παρὰ τὸ παράθυρον καὶ πρὸς τὸν κήπον βλέποντα, καὶ εἶπεν αὐτῷ.

— Γούσταφ δὲν εἶπες τὴν ἀλήθειαν. Ὁ Κᾶτς δὲν ἦλθεν ἐδῶ δι' ὑποθέσεις τοῦ συντάγματος. Ἐτέρα ὑπόθεσις ἐφῆρεν αὐτὸν ἐνταῦθα.

Ὁ Ναϊνδόρφ ἠσθάνθη τὴν χεῖρά της καὶ ἐστράφη.

— Γούσταφ, ἐπανελάβην ἐκείνην, πρέπει νὰ κρύπτῃς ἀπὸ ἐμὲ τὴν λύπην σου; ὦ! ὁμίλησον. . . ὁμίλησον σὲ παρακαλῶ ταχέως, χωρὶς νὰ μοὶ κρύψῃς τι.

— Ἐστω λοιπόν, ἀπήντησεν σύρων τὴν σύζυγόν του ἐπὶ τοῦ στήθους του, παρέσχον ἐγγύησιν τινα τῷ Πόσσε. . . πλὴν αὐτὸς δὲν δύναται νὰ πληρώσῃ, οἱ δανεισταὶ ἐφυλάκισαν αὐτόν. Ὁ Κᾶτς ἔχει εἰς χεῖρας αὐτοῦ τὴν συναλλαγματικὴν. . . ἦτις λήγει τὸ Σάββατον!

Ἡ Θηρεσία ἀφῆκε κραυγὴν—Θεέμου! εἶπε, κατεστράφημεν.

— Οὐχὶ ἀκόμη. Περιμένω τὸν ἀδελφόν του. Ἡ συνδιαλλαγή θὰ γείνη. . . ὁ ἀδελφός μου θὰ ἀρῇ τὴν κατάσχεσιν. . . οὕτω θὰ δυνηθῶ νὰ πληρώσω τὸ χρέος μου.

Ἡ σύζυγός του ἀνέπνευσε μετὰ κόπου.

— Εἶθε, νὰ γείνη οὕτως! εἶπεν. Ἐσκέφθης ὅτι εἶσαι ἐντελῶς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἀδελφοῦ σου; ὅτι δύναται νὰ σοὶ ἐπιβάλλει ὄρους;

(Ἀκολουθεῖ)